

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **P. M. T.**, zast. Mgr. Janem Urbanem, advokátem se sídlem Haškova 1714/3, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 3. 2016, č. j. OAM-362/ZA-ZA04-ZA02-2013, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 13. 3. 2017, č. j. 29 Az 15/2016 – 53,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci Mgr. Janu Urbanovi, advokátovi se sídlem Haškova 1714/3, Hradec Králové, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **4 114 Kč**. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nedůvodná podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalovaného (dále jen „rozhodnutí žalovaného“). Tímto rozhodnutím žalovaný rozhodl o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany tak, že se mu mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

I. Vymezení věci

[2] Předmětem sporu je otázka řádně zjištěného skutkového stavu a s tím související nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu i rozhodnutí žalovaného. Stěžovatel brojí i proti věcnému posouzení jeho námitek.

[3] Krajský soud ze spisu ověřil, že žalovaný vycházel především z žádosti o mezinárodní ochranu, protokolu o výpovědi stěžovatele a dále z informací, které shromáždil v průběhu

správného řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Senegal. Skutkový stav měl za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu § 2 odst. 4 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „správní řád“).

[4] Žalovaný velmi podrobně popsal a vyhodnotil jednotlivá tvrzení a vycházejí ze shromážděných podkladů, včetně zpráv o zemi původu, dospěl ke zcela správnému závěru.

[5] Soud připomenul, že projednávaná žádost o mezinárodní ochranu je v pořadí již pátou stěžovatelovou neúspěšnou žádostí.

[6] První řízení ve věci mezinárodní ochrany se stěžovatelem proběhlo v letech 2000 – 2001 a bylo pro nedostavení se k pohovoru zastaveno. Druhé řízení se konalo v letech 2006 – 2007. Meritorní rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany bylo shledáno krajským i Nejvyšším správním soudem za zákonné. Třetí žádost o mezinárodní ochranu v roce 2007 byla shledána nepřijatelnou a řízení o ní bylo zastaveno. Stěžovatel proti tomuto rozhodnutí nebrojil. Čtvrté řízení proběhlo v roce 2009 a žádost byla shledána nepřijatelnou. Řízení o žalobě bylo Krajským soudem v Brně zastaveno.

[7] Stěžovatel je státním příslušníkem Senegalu, wolofské národnosti, muslimského vyznání. V České republice (dále jen „ČR“) pobývá od roku 1995. Uvedl, že ze země původu odešel, protože po něm chtěli, aby dělal politiku. Nikdy nebyl členem žádné politické strany. K upozornění, že v dřívějších žádostech uváděl ekonomické a rodinné důvody, uvedl, že odešel ze všech jím uváděných důvodů. Za politické důvody označil neochotu jít volit. V Senegal je stále prezidentem Macky Sall, který nechce zastavit válku a kterého jako prezidenta nechce. V Casamance je velké bohatství, veškerý byznys. Do země původu se chce vrátit až skončí válka. Soud měl k dispozici lékařské zprávy o zdravotním stavu stěžovatele. V ČR má dvě děti, ale jejich matka žije s jiným mužem, neví, co je se zbytkem jeho rodiny (syn a žena žijí zřejmě v Senegal). Chce zde zůstat, protože se mu tady líbí. O mezinárodní ochranu žádá z politických a rodinných důvodů. V roce 1999 byl trestán pro užití omamných látek, v letech 2012 a 2013 pro nelegální pobyt.

[8] Soud dospěl k závěru, že stěžovatelem sdělené informace si odporují, případně jsou vágní a nevyjasněné. Soud nepochyboval o jejich zjevné účelovosti. Plně se ztotožnil i se závěry žalovaného ohledně tvrzeného konfliktu v zemi původu. Ten na základě shromážděných pokladů uvedl, že od roku 2014 je v Senegal vnitřní konflikt ve fázi jednostranného příměří, vyhlášeného Demokratickými silami hnutí Cassamase. Ztotožnil se i s odkazy žalovaného na mezinárodní dokumenty, stanovící koho lze v kontextu ozbrojených konfliktů považovat za uprchlíka, jakož i s odkazy na související judikaturu. Podmínky stanovené v § 13 a § 14b zákona o azylu nejsou v projednávané věci naplněny a aplikace těchto ustanovení nepřipadá v úvahu. Země původu naopak podporuje dobrovolně se navrátilší obyvatele. Stěžovatel vlastní dům v D., tj. v místě, kde neprobíhá žádný ozbrojený konflikt.

[9] Tvrzené zdravotní problémy (problémy s pravou rukou) nejsou azylově relevantní. Obdobně není azylově relevantní ani jeho rodinná situace. Stěžovatel není zapsán v rodných listech svých dcer žijících v ČR jako otec, dle vlastních slov je od roku 2005 neviděl a nepodííl se na jejich výchově.

[10] Stěžovatel neuvedl žádný relevantní důvod, pro který by mu mohla být udělena jakákoliv forma mezinárodní ochrany, a proto byla jeho žaloba shledána nedůvodnou.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného

pokračování

[11] Proti rozsudku krajského soudu brojí stěžovatel kasační stížností z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s.

[12] Krajský soud se řádně nevypořádal s námitkou stěžovatele, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné z důvodu opakovaného porušení povinností stanovených v § 2 a § 3 správního řádu, jakož i příslušných ustanovení zákona o azylu. Soud pouze zopakoval tvrzení stěžovatele a závěry žalovaného, žádným způsobem však neobjasnil, jakým způsobem uvedené skutečnosti hodnotil. Soud se s jeho námitkami vypořádal fakticky pouze odkazem na zopakování argumentace žalovaného, aniž by se jeho námitkami věcně zabýval.

[13] Stěžovatel je také přesvědčen, že řízení před žalovaným bylo zatíženo vadami dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Žalovaný vycházel z nedostatečného množství podkladů, a to ve vztahu k reálné situaci v konfliktu zasažených částech země. V tomto důsledku nemohlo být objektivně posouzeno ohrožení života stěžovatele nebo jiná závažná újma bezprostředně hrozící stěžovateli po návratu do země původu. Stěžovatel je ohrožen zejména ze strany skupin podporujících prezidenta Kharima Wadeho. Hrozí mu i potenciální pronásledování státními orgány v důsledku jeho příslušnosti k demokratickým hnutím, otevřeném hlášení se k islámu a odmítání násilí podporovaného právě prezidentem a armádou, která se dostala k moci díky intervenci hlavy státu.

[14] Stěžovatel opakovaně odkazoval na svá zjištění o šikanózních tendencích ze strany etnických skupin, jichž je Senegal plný. Tato jednání jsou tolerována místními orgány, neboť jejich cílem je poškodit občany, kteří se vrací po delším pobytu v zahraničí a díky problematické integraci takovýchto osob v Senegalu, dochází k hlubšímu rozvoji konfliktu, který v zemi probíhá už několik let a umožňuje prezidentovi a skupinám na jeho osobu napojených dále získávat bohatství ve prospěch vlastních účtů.

[15] Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[16] Žalovaný ve vyjádření uvádí, že neshledal existenci žádného z taxativně vymezených důvodů pro udělení azylu či doplňkové ochrany. Stěžovateli v zemi původu nehrozí pronásledování ve smyslu zákona o azylu a ani zmiňované obavy nelze označit za odůvodněný strach z pronásledování. Správní orgány podložily svůj závěr relevantními podklady.

[17] Žalovaný připomíná, že nyní projednávaná žádost o mezinárodní ochranu je v pořadí pátou neúspěšnou žádostí stěžovatele o udělení jakékoliv formy mezinárodní ochrany na území ČR. Stěžovatel na území přicestoval v roce 1995, což představuje značný časový odstup. Jím uváděné skutečnosti byly posuzovány již v předchozích řízeních. Žádné potíže politického charakteru stěžovatel neměl. V době, kdy stěžovatel opustil zemi původu, nebyl ve funkci současný prezident. Zemi původu opustil letecky legálně s vlastním cestovním pasem. Je tedy zřejmé, že o jeho osobu nemají senegalské státní orgány zájem. Před vycestováním ze země nebyl zatčen ani zadržen a v případě návratu mu nic takového nehrozí.

[18] Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost pro její nedůvodnost zamítl.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[19] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[20] Ve věcech mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud v souladu s § 104a s. ř. s. zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Pro vlastní vymezení institutu

nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního soud odkazuje na usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vyložil neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“.

[21] Soud nespatřuje v namítaných skutečnostech přesah vlastních zájmů stěžovatele, a to v mezích vytyčených výše zmíněným usnesením prvního senátu zdejšího soudu.

[22] Nejprve se zabýval nesprávně zjištěným skutkovým stavem žalovaného a s tím související nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. Pokud by totiž krajský soud přezkoumal rozhodnutí správního orgánu, které nebylo přezkoumání vůbec způsobilé, zatížil by vadou nepřezkoumatelnosti i své rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006 – 91).

[23] Vlastní přezkum rozhodnutí krajského soudu (správního orgánu) je totiž možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je natolik závažnou vadou, že k ní soud přihlíží i bez námítky, z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[24] Veškerá výše uvedená kritéria obě napadená rozhodnutí splňují. Jedná se o srozumitelná rozhodnutí opřená o vyčerpávající odůvodnění, ze kterých je zcela zřejmé, proč krajský soud i žalovaný rozhodli tak, jak je uvedeno ve výroku obou rozhodnutí.

[25] Ze strany žalovaného byly získány všechny potřebné informace, reálie o zemi původu (Informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 14. 11. 2014; Výroční zpráva Amnesty International 2014/2015 – Senegal ze dne 25. 2. 2015; zpráva MZ USA o dodržování lidských práv v Senegal za rok 2014 ze dne 25. 6. 2015 a aktuální znění Infobanky ČTK „Země světa, Senegal“). Z odůvodnění napadeného rozsudku je zcela zjevné, že se i krajský soud pečlivě zabýval celým správním spisem (odkaz na správní spis včetně pohovorů je v rozsudku uveden opakovaně). Situace stěžovatele byla hodnocena individuálně a nebyly zjištěny žádné pochybnosti. O nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu v dané věci nelze hovořit, neboť rozsudek není nesrozumitelný ani netrpí nedostatkem důvodů rozhodnutí. Krajský soud se řádně vypořádal se všemi žalobními námitkami.

[26] Podle § 104a odst. 3 s. ř. s. nemusí být usnesení o nepřijatelnosti odůvodněno. Přesto Nejvyšší správní soud dále stručně uvede, proč věc stěžovatele nepřesahuje jeho zájmy natolik, aby se jí soud podrobně věcně zabýval.

[27] Nejvyšší správní soud se zcela ztotožňuje se závěry krajského soudu, že stěžovatel neuvedl žádné důvody, které by svědčily udělení jakékoliv formy mezinárodní ochrany.

[28] Tvrzení stěžovatele, že po návratu do země původu bude pronásledován ze strany etnických skupin či výkonné moci je zcela obecné a není ničím podloženo. Stěžovatel odcestoval ze země původu legálně, s vlastním cestovním pasem a nic nenasvědčuje jakémukoliv zájmu senegalských úřadů o jeho osobu.

[29] Tvrzení, že ze země původu odjel, protože nechtěl volit, následně při pohovoru popřel. Obava z úřadujícího prezidenta se soudu jeví jako zcela nevěrohodná, neboť jednak v době vycestování ze země původu v roce 1995 byla v této funkci zcela jiná osoba a dále stěžovatel nebyl schopen své problémy se současným prezidentem při pohovoru blíže popsat. Výslovně uvedl, „*jsou problémy, které tady nemůžu říci, je to ten, který nechce zastavit válku*“. Obdobně ani na opakované dotazy stran politických problémů v zemi původu nebyl schopen konkrétně

pokračování

odpovědět. Uváděl obecné proklamace typu „*v mé zemi nejsou politici dobří, prezident si bere všechny peníze a nikdo není zavřený, každý si dělá, co chce, lidé nemají co dělat, nepracují*“. Na otázku, co mu hrozí v případě návratu, uvedl „*že by ho zabilí vojáci, protože to je válka*“.

[30] Soud je přesvědčen, že stěžovateli v zemi původu nehrozí přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy. Není ani ohrožen na životě nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích ozbrojeného konfliktu. V místě posledního stěžovatelova pobytu (město D.) ani jeho okolí žádný ozbrojený konflikt neprobíhá. Obdobně jako žalovanému není ani soudu zřejmé, jaký dopad by na stěžovatele mohl mít případný konflikt v regionu Casamanse, který navíc dle údajů z roku 2014 ustává.

[31] Stěžovatel o mezinárodní ochranu požádal bezúspěšně celkem pětkrát. Jeho žádost považuje soud za zjevně účelovou, jejímž jediným cílem je snaha legalizovat svůj pobyt na území ČR. Snaha o legalizaci pobytu na území ČR nezakládá důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005 – 43, vyslovil, že „*institut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu) a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů (ekonomických, osobních, rodinných) v zemi původu. Udělení azylu lze aplikovat pouze v omezeném počtu případů ve smyslu zákonem stanovených podmínek. Legalizace pobytu se záměrem vyhnout se případným nepříznivým důsledkům nezákonného pobytu na území ČR není v žádném případě důvodem pro mezinárodní ochranu formou azylu*“. K obdobným závěrům dospěl také v rozhodnutích ze dne 19. 10. 2006, č. j. 7 Azs 234/2005 – 48; ze dne 12. 10. 2006, č. j. 6 Azs 297/2005 – 53; nebo ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 - 69.

IV. Závěr a náklady řízení

[32] Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal žádného důvodu pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji ve smyslu § 104a s. ř. s. shledal nepřijatelnou a odmítl ji.

[33] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

[34] Stěžovateli byl usnesením krajského soudu ze dne 14. 4. 2016, č. j. 29 Az 15/2016 – 61, ustanoven zástupcem pro řízení před krajským soudem advokát Mgr. Jan Urban. Dle § 35 odst. 8, věty poslední, s. ř. s. zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. Podle první věty téhož ustanovení, ve spojení s § 120 s. ř. s., zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát.

[35] Ustanovený zástupce učinil v řízení před Nejvyšším správním soudem jeden úkon právní služby, kterým je písemné podání ve věci samé – podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)]. Za jeden úkon právní služby náleží zástupci stěžovatele mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkem tedy za jeden úkon právní služby náleží 3 400 Kč. S ohledem na skutečnost, že ustanovený zástupce je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“), zvyšuje se částka přiznané odměny dle § 35 odst. 8, věty druhé, s. ř. s. o DPH ve výši 21 %, tj. o částku 714 Kč. Celková výše odměny ustanoveného

zástupce činí 4 114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. června 2017

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu